

Abych nemusel obcházet celou čtvrť, používám občas zkratku. Objevil jsem ji náhodou. Šlo se mezi domky, pak zahrnulo průjezdem do jednoho dvora, v jehož rohu byla branka do opuštěné zahrady, a ta měla na druhé straně rozpadlý plot, kterým se prošlo zase na cestu. Kritické místo byl dvůr. Na něm byl totiž velký černý pes, co štěkal a cenil hrozivě zubu. Naštěstí byl uvázaný na řetěze. A někde pod kůlnou něco dělával muž neurčitého věku (ani vlastně nevím, jak vypadal, nikdy jsem se na něj nepodíval), který vyzařoval důvěru, tichou sílu a respekt. Štěkal-li pes zuřivěji než obvykle, krátce ho okřikl, a pes ztichl.

Jednou jsem spěchal, tak jsem to stříhl zkratkou. Na kraji dvora jsem se pro jistotu rozhlédl. Psa jsem nikdy neviděl, tak jsem to vzal nejkratší cestou k brance.

V půli cesty jsem koutkem levého oka zaregistroval pohyb. A to už se ozvalo temné zavrčení a zíral jsem do temných očí sršících zlobou. Pes se pomalu zvedl, ale řinčení řetězu se neozvalo. Krve by se ve mně nedořezal. Rychle jsem odhadoval vzdálenost k brance, mé schopnosti a rychlost odvázaného psa. Ježíš-Marjá-Jósef! – vykřikl jsem přiškrkně, nemoha se pohnout z místa. Zlo bylo děsivě uhrančivé. Tu jsem pocítil závan síly někde za mými zády. Neviděl jsem,

ale prostě jsem věděl, že tam je Ten muž. Ozval se neslyšný povel. Pes se zlobou couvl, jako by někdo přitáhl neviditelný řetěz. Dal jsem se do běhu k brance. V ní jsem se ještě otočil. Na dvoře, ani pod kůlnou nikdo nebyl.

Delší dobu jsem se pak zkratce vyhýbal. Později jsem tam už nikdy černého psa neviděl a ani Toho muže nepotkal. Zkusil jsem se na něj i vyptávat, abych mu poděkoval, ale nikdo ve dvoře ho neznal.

Přemýšlel jsem o tom. Často chodíme různými zkratkami. Některé jsou i dobrodružně nebezpečné. Někdy o přítomnosti zla na cestě víme, někdy ho tušíme, někdy ho ale hrubě podceňujeme. Často si také nevšímáme těch, kdo nás mlčky chrání. Možná i tušíme, že je tu někdo, kdo zlo drží na řetěze..., ale ptáme se, kdo to je, abychom mu mohli poděkovat?

Ten, kdo ďábla drží na řetězu, je mlčenlivý ochránce Svaté rodiny a strážce Církve svaté – svatý Josef. Utíkej se pod jeho ochranu, svěřuj mu své cesty a vyzvěj ho ve chvílích, kdy se bude zdát, že je tvá cesta bezvýchodná. A nezapomeň mu také poděkovat.

Svatý Josefe, ochránce Církve, oroduj za nás!

Foto: stricker2you

MODLITBĚ

Bůh sám o sobě říká, že ho nikdo nikdy neviděl. Jak si mám při modlitbě Boha představit a získat k němu vztah?

Jakub, 17 let.

Ahoj Kubo, díky za otázku. Jde na dřev. Na toto téma by se daly psát teologické trakáty, ale počítám, že tohle asi není to, co tě zajímá. Tvoje otázka je v podstatě o tom, jak se modlit.

„Boha nikdo nikdy neviděl.“ To máš pravdu. Zároveň vlastně cituješ jenom půlku věty z evangelia sv. Jana. Ta druhá půlka zní: „ale jednorozený Syn... nám o něm řekl.“ Tudíž jistotou cestou k Bohu je jeho Syn Ježíš Kristus. A tady už máme daleko pevnější půdu pod nohama. Nemusíme si o něm vytvářet představy, protože víme, jak vypadal, jak jednal, co říkal, co nám odkázal. A hlavně, že mezi námi přebývá pod způsobem eucharistie ve svatostánku.

Teď trošku praktičtěji:

Zkus si sehnat nějakou ikonu nebo kopii Kristovy tváře ze Turinského plátna. Každý

den si vyhrad' pravidelný čas na modlitbu a prostě „jen“ buď s ním.

Každý den si přečti kousek z evangelia a snaž se pochopit a uskutečňovat to, co Ježíš říkal a dělal.

Přes den s ním udržuj kontakt. On je ti blízky v každé chvíli. Miluje tě. Nikdy tě nepustí. Svěřuj mu všechny své starosti, nauč se mu děkovat za vše, co od něj dostáváš.

Nehledej nějaké speciální důkazy jeho přítomnosti, jako třeba krásné pocity. To přijde – možná – později, samo. Základem skutečného poznání Boha a života s ním je jednoduchá víra a hluboká důvěra.

Člověk roste ve skutečném poznání Boha tehdy, když jedná jako on. Bůh je Pravda – snaž se poznávat hlubokou pravdu o sobě, o světě, o lidech, o vztazích (nenech se opít

rohlíkem a lacinými kompromisy) a uváděj to do praxe.

Bůh je Lásky – a láska chce dávat dobro druhým. Snaž se jednat také tak.

Přistupuj ke svátostem a, pokud můžeš, i mimo mši svatou si občas zajdi do kostela. Buď s živým Ježíšem, přítomným ve svatostánku. Neboj se ticha a samoty, jsou to dveře, kterými se vstupuje do Boží přítomnosti.

V životě se nevyhýbej křížům a těžkostem. Odevzdej svůj život Bohu a on tě provede.

A hlavně, nikdy to nevzdávej, protože tahle cesta není lehká a hodně se na ní padá. Ale fakt stojí za to!!!

GOOD LUCK! Budu se za tebe modlit. Bratr Lev, trapistický mnich

Foto: Karoline Thalhoffer

NIKDY NESOUĐIT

I během bohoslužby jsou odsouzení pod dozorem.

Zločinci si zcela jistě zaslouží trest v podobě odnětí svobody. Ale i kriminálník je člověk a je nutné pečovat o jeho nesmrtelnou duši. Právě proto církev vysílá do vězení kaplany. Jednoho z nich, hlavního kaplana Vězeňské služby Otty Brocha, jsme se zeptali na jeho zkušenosti ze služby.

Milý Otto, jak je pro tebe důležitá víra?

Já sám jsem nesmírně vděčný, že se mi dal Bůh poznat. Vyrůstal jsem ve věřící rodině,

Co očekávají odsouzení od vězeňského kaplana?

Hlavním důvodem k návštěvě kaplana je to, že vězněný člověk hledá především lidské pochope- ní, podporu nebo radu ve své obtíž- né situaci. Život ve vězení je těž- ký, protože zde neexistuje oprav- dové přátelství, klid, soukromí. Člověk žije v ja- kémsi ustavič- ním vnitřním na- pětí a nejistotě. Když je nablízku někdo, kdo je ochotný naslou- chat a přitom ne-

kde můj tatínek byl praktikující žid a maminka katolička, což způsobilo mimo jiné to, že jsem byl pokřtěn až v deseti letech. Skuteč- né obrácení jsem ale prožil až na vojně, kde jsem se ve své nouzi modlil k Bohu s tím, že mu odevzdávám celý svůj život. Byl to oka- mžik, který si naprosto přesně pamatuji, proto- že můj život se od toho dne zcela změnil. Ne hned, ale všechno až do současné doby do sebe naprosto zapadá. Například tím, že jsem čtrnáct dní po vojně potkal dívku, která se stala mojí ženou. A žijeme společně život víry již třicet sedm let, za což Bohu z celého srdce každý den děkuji. Později jsem se stal trvalým jáhnem a taky vězeňským kaplanem. Kdo by si to mohl sám o sobě naplánovat?

soudit, kdo bere druhého vážně, tak má dveře do lid- ského srdce otevřené. Dů- ležité přitom vždy je, aby se důvěra ke kaplanovi nezklamala například tím, že by chtěl kaplan z druhého člověka udělat věřícího bez ohledu na jeho svobodnou vůli. Ani Bůh nikoho ne- nutí, aby ho následoval. Vždyť Ježíš přece sám říká v Markově evangeliu: „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmí svůj kříž a ná- sleduj mne“ (Mk 8, 34).

Foto: Jindřich Šureit

Může za křesťanským vězeňským kaplanem zajít kdokoliv?

Pro kaplanskou službu ve vězení platí, že je otevřená pro každého, kdo o ni projeví zá- jem. Sám jsem se setkával například s muslimy, nevěřícími i satanisty nebo s těmi, kdo si chtěli povídat, ale ne o Bohu. Pro mě je každý člověk, kterého potkávám, důležitý. To mě má služba ve vězení opravdu naučila – nikoho dopředu nesoudit a neodmítat. Jestli existuje něco, čím mohu druhému pomoci, je to zároveň mým úkolem. Někdy stačí vě- novat trochu svého času, soucitu, mít ochotu naslouchat a povzbudit. Bez ohledu na to, kdo a jaký ten člověk je.

Už jsi někdy poznal „dobrého“ lotra po pravici a spoluprošil s ním obrácení?

Nemám pro sebe osobní očekávání, že dokáži změnit druhého člověka. Plně si uvě- domuji, že skutečná změna je milost, které mohu jen napomáhat. Z čeho mám ale ra- dost je to, že mě kontaktují lidé, se který- mi jsem pracoval ve vězení, a to i po mnoha, třeba i více jak dvaceti letech. Téměř ka- ždý týden mi někdo takový volá, domlouvá schůzku nebo za mnou přijde do kostela. Křtím jejich děti, oddávám je nebo mě prosí o osobní modlitbu. Ano, viděl jsem mnoho zázraků, chcete-li obrácení, které zachránilo „kajícího se lotra“.

Děkuji za rozhovor Zbyněk Pavienský

Otto Broch je trvalý jáhen a v sou- časnosti hlavní kaplan Vězeňské služby.

Od roku 1992 pomáhal vězněným jako dobrovolný duchovní, v roce 1998 se stal kaplanem ve Vazební věznici Olomouc a od roku 2020 hlavním kaplanem.